

Sluttelig vil jeg tillade mig at rette det Spørgsmaal til det ærede Udvalg, om man har meent, at den Byrde, som det personelle Capellanforhold medfører for en stor Deel Præstefald, hører med til de Byrder, som vilde være at fradrage Præstefaldenes Reguleringssum, førend Krigsskatten deraf beregnes; det maa nemlig ikke oversees, at denne Byrde ikke altid hviler paa de større Kald, den hviler ofte paa de mindre Kald paa Grund af tilfældige personlige Omstændigheder. Jeg skulde holde for, at denne Udgift nærmest maatte være at sætte i Klasse med de Udgifter, som Contoirholdet medfører for andre Embedsmænd, og hvis Størrelse ikke altid er nogen forud bestemt, men ogsaa meget ofte beroer paa Hensyn til reent personlige Tilfældigheder.

Lunde: Naar her er Tale om at beskaffe de Embedsmænd, som kun have faa hundrede Rigsdaler i Indtægt, saa maa jeg udtale mig derimod; det forekommer mig, at det er en heel forunderlig Stilling, vi indtage. Det er bekjendt, at vi i tidligere Tider ikke faldt paa at beskaffe hverken Tjenestetjyende eller Jordbrugere paa Landet med høist ubetydelig Jord, eller Embedsmænd, hvis Indtægter vare saadanne, at deres hele Existents maatte, saaledes som det er bemærket, sættes i Klasse med Arbejdere. Nu derimod hedder det, at vi Alle have faaet politiske Rettigheder, og derfor skulle Alle beskattes lige. Jeg troer ikke at dette er nogen god Slutning, jeg troer at vi maae see hen til andre Sider af Sagen, for at komme til det rette Resultat. Det er vistnok et meget indviklet Spørgsmaal, som jeg ikke drifter mig til at gaae ind paa at afgjøre, hvorledes Beskatningen rigtigst bør stilles, og jeg skal saa meget mindre indlade mig derpaa, som vi i dette Dieblisk see, hvor høist forskjellige Ansuelser der i i saa Henseende gjør sig gjældende i denne Sal, hvorledes der saa at sige ikke er nogen fast Regel, som kan vejlede, men Enhver gaaer ud fra den Livsbane, kan jeg sige, som han har tilbagelagt, fra de Indtryk, han har modtaget igjennem det Liv, han har vandret. Jeg kan ikke see Andet, end at det er det, som fører til, at man kommer med heel forskjellige Forslag. Jeg vil da søge at oplyse fra hvilket Synspunkt, jeg troer, man maa

gaae ud, og jeg vil da erklære, at det forekommer mig, at man ikke maa, som før bemærket, sige, at, fordi vi alle have faaet politiske Rettigheder, derfor skulle Alle beskattes lige. Det er en Regel, vi Alle kjende, at Skatten især bør paalægges der, hvor den kan paalægges uden at ødelægge Bedkommende, følgelig at den fornemmelig bør paahvile dem, som eie Meget og have store Indtægter; jeg vil ikke sige i hvilken Grad, jeg vil ikke her tale om progressiv Beskatning eller ikke progressiv Beskatning, men i Regelen bør den dog hvile paa dem, som bedst kunne bære Byrden; thi det er ganske vist, at en Mand, som muligt idag har lidt tilovers, kan imorgen savne dette; det er ganske vist, at de Mænd, som der navnlig f. Ex. igaar blev voteret om at skulle beskattes, at deres Stilling er, kan jeg sige, kun Dieblisks; det er vist, at den i de foregaaende Aaringer ikke har været saa gunstig som nu, det er især i det sidste Aar eller to — og maa skee man ogsaa kan lægge nogle flere Aar til, derom skal jeg ikke tviste — at vi kunne sige, at deres Stilling er forbedret, men egentlig er det dog først ved Krigens Udbrud, at Arbejdernes Stilling saavel paa Landet som i Kjøbstæderne er bleven væsentligt forbedret. Men hvem kan nu træde frem og sige: jeg indestaaer for, at det saaledes vedbliver; hvem kan paastaae og sige, at de skulle vedblive stadigt at have denne gunstige Stilling? Jeg troer, at Ingen drifter sig dertil. Er deres Stilling heldig nu, saa kan den maafee om et halvt Aar være uheldig, hvis vi faae Fred, og hvis Rystelserne i Europa bevirke, at de, som for Dieblisset have Trang til meget Arbejde, komme til ikke at behøve det. Men der er en anden Regel, jeg vilde tillade mig at gjøre gjældende ligeoverfor den sidste ærede Taler, idet han meente, at man ikke var consequent, naar man paalagde Skat paa Obligationer, idet disse muligt kunde eies af Cyker, af Umyndige eller af Andre, som kun havde særdeles ringe Indtægter. Dette er ganske vist, men netop her er Forskjellen væsentligt fremtrædende. Saaledes forekommer det mig, medens Dagleiere, som vi handlede om igaar, — jeg siger Dagleiere, thi anderledes betragter jeg ikke de smaa Jordbrugere paa Landet,